

Sygn. akt II CSK 29/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko S. F. i M. R.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 1.380
(tysiąc trzysta osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Zagadnienie prawne związane z wykładnią pojęcia rozpoznawalności, jako kryterium decydującego o legalności publikacji cudzego wizerunku pozostaje bez związku ze stanem faktycznym sprawy oraz z podstawą prawną wydanego wyroku. Należy bowiem podkreślić, że dobrem osobistym, którego naruszenie zarzucono skarżącym był kult pamięci osoby zmarłej, nie zaś prawo do wizerunku. Ocena stanu faktycznego dokonana przez Sądy orzekające w sprawie odnosiła się do przeciętnej, kulturowej normy traktowania zwłok przestrzeganej w polskim społeczeństwie, której naruszenie mogło przysporzyć bólu bliskim zmarłego.

W odniesieniu do drugiej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania należy podkreślić, iż przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). Okoliczności wskazane przez skarżących nie spełniają tych wymagań. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 27 marca 2013 r., I CSK 518/12, (OSNC-ZD 2014, nr 1, poz. 13), oświadczenie sprawcy mające na celu usunięcie skutków naruszenia dobra osobistego pokrzywdzonego powinno dotrzeć do grona osób, które zapoznały się z zarzutem naruszającym to dobro. Portal internetowy poświęcony lokalnej społeczności oraz prasa lokalna są adresowane do tej samej grupy odbiorców, dlatego rozstrzygnięcie dokonane przez Sądy obu instancji nie stanowi oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia norm prawnych.

Na uwzględnienie nie zasługuje również wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność skargi wyrażającą się w zbytniej dolegliwości związanej z wykonaniem orzeczenia przez skarżących. Należy podkreślić, że skarżący od samego początku wiedzieli o sprzecznie członków rodziny osoby zmarłej i – mimo ich interwencji - kontynuowali naruszenie.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]